

Librar box 7

Ref

Sørgcantate

over

Biskop Johan Nordahl Brun,

ved Sørgehestiden i Bergen,

den 5te August 1816.

A f

L. Sagen.

Trykt hos K. Dahls Enke og Søn.

83180210

26487

Herrens Sol ej Sorg fordunkler,
Her i Taaradug den sunnler —
Morges Vindlingesøn er død!
Nor, suesløllet og nedboiet,
Sætter sig med Graad i Øjet,
Stirrer forrignfuld i Skød;
Og den Gamle sukker lun:
Fred med dig, min Nordahl Brun!

Fader Nor saa sjelden græder,
Kraft og Fæsthed er hans Hæder,
Her sit Krav Naturen har —
Gubben har ej stort at miste,
Og nu lagdes her i Kiste
Hvad ham Dyrebarest var.
Som han elsked', elsked' hun
Ham igjen vor Nordahl Brun.

*

*

Slut't Jiden er i Skjædens lyse Dje,
Dg kold den Haand, som greb i Strengen varm;
Stum er de Fæder, som i Livets Møje,
I Feidens Tid gjød freidigt Mod i Varm.
Kind, Beemodstaare! paa det brustne Hjerter,
Som slog med Ungdoms Kraft for Fødestavn,
Som deelte venligt vores Fryd og Smerte,
Dg blev det samme midt i Dødens Favn!

Det Mafyn, der var blidt som Morgenrøden,
Dg dog med Lyn til Jorden Nibbing slog,
Der fryded Smerters Søn i selve Døden,
Dg Manden huld, som Barnet til sig drog,
Al! dette Mafyn Dødens Lijn indhyller —
Den Stemme, som udbredte Jesu Trost,
Fra Herrens Tempel os ej meer' hentyller
Livsaligen til Aanderigets Lyst. —

Hvo sang, som Du, Du selograa Skjaldekjempe!

Paa høie Bjeld — for Kjempers Fødeland?

Hvo valte Kraft, hvo monne Frøelighed dæmpe

Som Du, vor Demofthen! Du Kraftens Mand!

Som Yngling alt Du reiste Vantastene

Paa Einars og hans glæve Brødres Stov,

Da flitted' sammen Nor og Melpomene

Din Krands af Laurens og af Egens Løv.

Kind, Beemodstaare! da — — hvo er tilbage

Som vækker høit og djærvt af Sløvheds Blund?

Den faldt den stærke Eeg fra fordums Dage,

Som samled' os om sig i Stormens Stund!

Hvo huffer ei — Du stod med Løkker høide

O Gubbe! og tilstalte Mand af Ord?

Ved Drotten skjelt igjennem Stormen stride

Og styre høit med os som Mand i Nord?

Det er forbi! — og intet, intet falder

Mors første Taler, første Skiald igjen!

Dog, græder ei! — han midt i usgraa Alder

Stod selv saa stærk, og Døden, saae som Ven.

Hans Dødt var endt — saa roligere han trykket

Sit Dødt til — og trofast Hustru bad

Et ømt Farvel, mens Religionen smykket

Hans kolde Linding med sit Dødtblad.

Saa dør den Mand, der vandrede for Herren —

Fred, Sandheds-Kjæmpe! med Dit Støv i Grav!

Erkjendelighed evindelig som Vren

Skal synge Blomster om Din brudte Stav.

Dit Dødt skal Norrøgs sidste Slægt istemme

I Bjerge-Lie, i dunkle Gravelund;

Og før skal Mor sit Navn, sin Værgelse, forlemme,

Før han forlemme skal sin Nordahl Brunn!

*

*

Helten monne vore Fædre
Bedst ved Daad og Idræt hædre,
Og vi følge deres Spor.
Norske Brødre! lad os sværge,
Med Hans Minni, kjælt at værge,
Virke for vor Fader Nor!
Skjaldens Minde hædres ved
Kjæthed, Kraft og Enighed!

Luen, som hiin Gubbe tænde,
Som for gamle Norge brændte,
Slukkes ei af Døgnets Viind!
Sindig, ædel, mandig Tale
Lyde gjennem Norges Dale,
Bælte Kraft og Alvorsind!
Indtil Døden, troe som Han,
Elske vi vort Fædreland!

